

Geistlicher Baustein Nr. 34
- Wenn du anfängst,
Seine Gedanken zu denken -
Albanische Übersetzung

Guri i Ndertimit Frymor Nr. 34

-Kur ti fillon të mendosh
Mendimet e Tij-

Fjalët e Urta 23,7: „Sepse ashtu siç mendon ai në shpirtin e tij, ashtu është ai.”

Kështu do të ndodhë, kur një njeri fillon të mendojë me arsyetim. Ai do të shkojë në shkollat e teologjisë, nga një kishë në tjetrën dhe do të pyesë veten, a e ka kjo të vërtetën apo a e ka tjetra të vërtetën. Ose do të bëhet anëtar nga një kishë në tjetrën. Ju nuk duhet ta bëni kurrë këtë. Bëhuni më mirë anëtar në qiell, në Librin e Jetës (Luka 10,17-20). Dhe atje anëtarësia do të qëndrojë përgjithmonë.

Tani, të gjitha kishat, bashkësitë e krishtera, kanë mendime të mira, secila prej tyre, dhe unë besoj, secila prej tyre ka të vërtetë. Dhe tani, nuk dua të them me këtë, që ato nuk e kanë gjithë të vërtetën. Sigurisht, nëse ato besojnë se Jezusi Krishti është Biri i Perendise, kjo është e vërteta. Amen.

Por, ajo që një njeri do të bëjë, ai do të dëgjojë një gjë të vogël dhe pastaj do t'i bashkohet një tjetre. Por ju kurrë nuk do ta gjeni Krishtin duke ndryshuar anëtarësimin tuaj. Ju duhet t'i lëvizni mendimet tuaja (Isaia 55,8-9). Ju duhet ta ndryshoni të menduarit tuaj dhe të largoheni nga arsyetimi dhe të largoni mendimet tuaja nga mënyra juaj e të menduarit, tek ato që mendon Perendia. „Ju duhet të keni të njëjtin mendim që kishte edhe Jezus Krishti.” (Filipianët 2,5). Dhe kur ju atëherë filloni të mendoni Mendimet e Tij, ju do të filloni të jetoni Jetën e Tij dhe të bëni gjërat që Ai i bëri. E shihni, çfarë dua të them? Tani, sepse nuk jeni ju; por është Krishti (Kolosianët 1,26-28). [1]

Edhe kur burra dhe gra jetojnë një jetë të mirë dhe e duan Perendinë me një koncept mendor, megjithatë vendi i vërtetë i sigurisë është në zemër: i fshehur me Krishtin (Kolosianët 3,1-4). Dhe kur Krishti, Fryma e Shejt hyn në zemrën tënde, Ai është në ty me temperamentin tënd, dhe Ai jeton Jetën e Tij përmes Vullnetit të Tij nëpërmjet teje. Halleluja!

E di, tingëllon e frikshme, por është e vërtetë. Ka një dorëzim të tillë sa që Krishti flet atë lloj fjalësh që Ai vetë do të kishte folur.

Ai mendon llojin e mendimeve, të cilat Ai do t'i mendonte, përmes teje. Ai bën llojin e veprave, të cilat Ai do t'i bënte, përmes teje. Ti je i dorëzuar dhe pushon (Heb. 4,1-11).

Çfarë pamjeje e mrekullueshme e një të krishteri të shenjtëruar: i dorëzuar. Krishti vepron përmes teje. [2]

Ne ndjejmë se duhet të bëjmë edhe diçka vetë. Ti duhet vërtet të bësh diçka, dhe kjo është: të nënështrosh vullnetin tënd dhe idetë e tua vullnetit dhe mendimit të Perëndisë gjithpushtetshëm, dhe aty mbaron gjithçka. Kjo është e gjitha. Merr thjesht premtimin e Tij, mos mendo për asgjë tjetër! Ec përpara me të, dhe Perëndia bën pjesën tjetër. [3]

Nëse ti dorëzohesh plotësisht, Ai do të vijë plotësisht. Por deri sa të mos dorëzohesh, Ai nuk mund të vijë tërësisht. Dorëzohu! Jep mendimet e tua, nënështro mendjen tënde, jep jetën tënde, jep gjithçka tënden, nënështro famën tënde! Dorëzo gjithçka tani tek Ai, atëherë Ai do të vijë dhe do të të mbushë me Frymën e Shejt. Për këtë arsye Ai është këtu, ta bëjë këtë. Ai tashmë ka takuar dy ose tre këtu në ndërtesë. Ka edhe më shumë që duan të kenë Frymën e Shejt. Vazhdo thjesht të besosh! Lavdi Perëndisë! [4]

Kini kujdes, mbani mend, se Ai i ka krijuar trupat tanë. A nuk do të duhet atëherë trupat tanë t'i binden Atij? Amen. Nënështrojini mendimet tuaja Atij, jepini jetën tuaj Atij, nënështrojini besimin tuaj Atij dhe pastaj shihni se si ky trup i bindet asaj që Ai ka thënë. Nëse je pijanec dhe nuk mund të heqësh dorë nga pija, atëherë nënështro këtë jetë tek Ai dhe shih si nuk do të pish më. Nëse je duhanpirës i zakonshëm dhe dëshiron ta lësh, por nuk mundesh, atëherë thjesht dorëzohu tek Ai dhe shih çfarë ndodh. Ai do të bëjë që ky trup të kthehet në nënshtrim ndaj Fjalës. Po, ashtu është. Por ti duhet t'ia dorëzosh Atij! Ti duhet t'i besosh Atij. Ai i ka bërë trupat tanë, prandaj ata do t'i binden edhe vullnetit të Tij. A e beson këtë? Nëse je i krishterë, duhet ta besosh. [5]

Përtëria (kudondodhja) e Perëndisë e di atë që ti bën dhe njeh madje edhe mendimet e tua.

Një herë, kur isha në një vegim, fola me një qenie pranë meje, dhe Ai më tha:

“Mendimet e tua janë më të larta në qiej se sa zëri yt në tokë.”

Ai e di çfarë mendon ti. Ti mund të thuash se bën këtë ose atë, por shiko, thellë në zemrën tënde, nëse mendon ndryshe, atëherë diçka nuk është në rregull. Ti duhet të jesh thjesht ai që je, shih, në zemër. Goja duhet të flasë atë që është në zemër. Por ne shohim që njerëzit nuk janë aspak të vetëdijshëm për praninë e Perëndisë. [6]

Gjoni 1,1+14: “Në fillim ishte Fjala, dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne...” Perëndia banoi ndër ne në mish. Ai ishte Fjala.

Para se të bëhet një fjalë, është një mendim, dhe një mendim duhet të krijohet. Mirë, kështu u krijuan mendimet e Perëndisë, kur ato u folën përmes një Fjale. Po kështu është edhe kur Ai ta paraqet ty si një mendim, mendimet e Tij, dhe t’i zbulon ty; ende është një mendim derisa ti ta shqiptojësh.

Prandaj Moisiu hyri në lutje me atë Shtyllë Zjarri rreth tij dhe Ai i tha: “Shko, drejtoje shkopin tënd nga lindja dhe thirr që të ketë miza.” Nuk kishte asnjë mizë, por ai shkoi dhe e mbajti shkopin atje dhe tha: “Le të ketë miza këtu.” (Eksodi 10). Ende nuk kishte miza. Ai u kthye, por Fjala, mendimet e Perëndisë, tashmë ishin shqiptuar. Është një Fjalë, tani duhet të ndodhë.

Tani, a nuk e shihni ku tha Jezusi: “Nëse do t’i thoni këtij mali?” (Marku 11,23). Jo nëse unë e them, por nëse ti i thua këtij mali: ‘Zhvendosu’...

Dhe me Moisiun mendoj, e para ishte një mizë e madhe jeshile që filloi të gumëzhinte, dhe pas pak aty kishte pesë paund për çdo metër katror. Shihni, nga erdhën ato? Perëndia i krijoi. A nuk e shihni?

Perëndia mund ta shkatërrojë këtë botë sot me mushkonja, nëse do. Po, Ai mund të grumbullojë mushkonja deri lart në hënë. Gjithçka që duhet të bëjë është të thotë thjesht: “Le të ketë mushkonja deri në hënë.” Kaq do të mjaftonte. Pa kimikate, asgjë, ato thjesht do të rriteshin, rriteshin dhe do të vazhdonin të rriteshin.

Ai mund të bëjë çfarë të dojë. Ai është Perëndia, Krijuesi. E vetmja gjë që Ai bën është, thjesht ta thotë. Kjo është e vërtetë. Ai është Krijuesi.

Tani, nëse ne vetëm do të mund ta kuptonim sa i madh është Ai... Shihni, Ai thjesht bën atë që i pëlqen (Psalmi 135,6). Ai rri atje lart dhe vështron mbi njerëzit, mbi ata të vegjlit e ditur, të cilët flasin me mendjemadhësi se nuk ka Perëndi... Tani, është përsëri tamam ashtu siç ishte në Babiloni. [7]

Një lindje nuk zhvillohet në mënyrë aq të rregullt dhe të këndshme, nuk ka rëndësi ku ndodh. Më falni për këtë shprehje, por nëse një lindje ndodh në një stallë derrash, ajo nuk ndodh në mënyrë të rregullt. Nëse ndodh në një stallë lopësh, ajo nuk ndodh në mënyrë të rregullt. Nëse ndodh në një spital, ajo nuk ndodh në mënyrë të rregullt. Dhe nëse ndodh te altari, ajo nuk ndodh në mënyrë të rregullt. Ajo do të të bëjë të kalbesh në mendimet e tua. Ajo do të të bëjë të heqësh dorë nga gjithçka... Gjëra që dikur i doje me gjithë zemër, do t'i lësh për shkak të atij trokitjeje të vogël e të qetë. Nuk ka rëndësi për mua nëse ndodh në një mision te një qoshe rruge.

Ne njerëzit këtu jashtë besojmë në gjëra të mëdha. Ne amerikanët, ne duam kapele të mëdha, makina të mëdha dhe denominacione të mëdha, më shumë në besimin e shkruar dhe më shumë në denominacion. Gjithçka që duam janë gjëra të mëdha; por Perëndia synon zëra të vegjël, të qetë (1 Mbretërve 19,9-16). [8]

Jezusi tha: “Nëse dikush nuk lind nga uji dhe Fryma, ai nuk mund të hyjë në Mbretërinë e Perëndisë!” (Gjoni 3,5). “Nëse dikush dëshiron të më ndjekë, le të mohojë vetveten dhe kënaqësitë e tij botërore, dhe le të marrë kryqin e tij çdo ditë dhe të më ndjekë Mua.” (Luka 9,23-24). Kryqi është një simbol i vdekjes dhe i mundimit. “Nëse dikush dëshiron të jetë i krishterë, le të zhveshë mendimet e veta, le të zhveshë veprat e veta, le të zhveshë gjithçka, të mohojë vetveten, të marrë këtë kryq të shenjtë mbi vete dhe të më ndjekë Mua çdo ditë. Kush dëshiron të më ndjekë, le ta bëjë këtë.” Kjo është ajo që tha Jezusi. [9]

Njerëzit nëpër të gjitha epokat janë penguar në këtë gjë, megjithëse është kaq e thjeshtë: thjesht prano Gjakun. Ti nuk mund të mbulosh veten; merr mbulesën e Perëndisë. Ti nuk mund të mësosh se si bëhet; nuk ka mësim për këtë. Perëndia e bën vetë, është mbinatyrore! Është përmes jetës; Perëndia sjell mbulesën. Ti nuk mund ta bësh.

Dhe sa shumë që të mundohesh ta bësh vetë, ti nuk je në gjendje të pastrosh veten nga mëkati duke u bashkuar me ndonjë kishë apo duke pranuar ndonjë njohiri Besimi, po aq sa një leopard nuk mund të lajë njollat e tij duke i lëpirë. Jo, jo! Sa më shumë t'i lëpijë, aq më të dukshme bëhen ato. Ti duhet t'i vdesësh vetes, mendimeve të tua. Dorëzohu dhe lëre Frymën e Shejt të të mbulojë me praninë e Tij dhe me fuqinë e Tij! Kjo është zgjedhja e Perëndisë. [10]

Kërkohet vdekja që të vijë jeta. Ti duhet t'i vdesësh mendimeve të tua. Duhet t'i vdesësh teologjisë sate. Duhet t'i vdesësh vetes sate, udhëve të tua njerëzore. Duhet të bëhesh i/e rinovuar, një krijesë e re, një krijim i ri (2 Kor. 5,17). Përpara se kjo të ndodhë... Ti nuk mund të jesh dy gjëra në të njëjtën kohë; duhet të vdesësh ndaj njëres, që të lindësh në tjetrën. Nuk do të ndodhë në mënyrë të rregullt dhe as nuk do të jetë e këndshme. Por pastaj ti ke jetë të re. Çfarë bën ndryshimin? Ti duhet të kalosh përmes saj. [11]

Eja dhe lind! Eja dhe vdis! Eja dhe prish veten dhe mendimet e tua dhe lëre Krishtin të hyjë, dhe bëhu një krijesë e re! Ky është mendimi (Gal. 6,14-16). [12]

Dhe sot, nëse ne e besojmë Perëndinë nga gjithë zemra jonë dhe e pranojmë Birin e Tij, Zotin Jezus, dhe Perëndia e pranon këtë besim si të vërtetë, atëherë Ai dërgon Frymën e Shejt të premtimit dhe na vulos deri në ditën e shpëtimit tonë (Ef. 1,13-14; Ef. 4,30). Oh, kjo i heq të gjithë frikën nga gjithçka! Nuk ka aspak mendime negative në Krishterim. Gjithçka është në kohën e shkuar. Është tashmë e kryer.

Shërimi nuk është diçka që mund ta bëjë një njeri. Është ajo që ka bërë Perëndia. Është një vepër e kryer. Shpëtimi nuk është diçka që mund ta bëjë një njeri apo ndonjë kishë. Është një vepër e kryer, dhe është besimi yt në këtë vepër të kryer, që Krishti i ka mbaruar të gjitha ato që erdhën nga rënia në mëkat; Krishti i ka shlyer ato nëpërmjet vdekjes së Tij pajtuese, vuajtjes zëvendësuese në kryqin e Golgotës (Gjoni 19,30; Kol. 2,13-15). Dhe Ai u vu në varr, dhe Perëndia e ringjalli ditën e tretë për drejtësimin tonë (Ef. 1,20-23).

Dhe tani Ne e shohim Atë të ulur në të djathtën e Perëndisë, ku Ai ndërmjetëson sipas rrëfimit tonë (Rom. 8,34). Dhe nuk ka rëndësi sa shumë ti lutesh, sa shumë ti qash, sa shumë të luftosh, sa shumë të bësh, asnjëherë nuk do të pranohet. Perëndia nuk mund të bëjë asgjë për ty, derisa ti së pari ta pranosh me anë të besimit, ta besosh dhe ta rrëfesh (Hebr. 4,14-16; Hebr. 2,17-18).

Ky është i vetmi rrugëtim, se si Perëndia mund të veprojë tani, nëse ti vepron i pari, sepse Ai është një Kryeprift, i cili ndërmjetëson për ty sipas rrëfimit tënd të besimit në Veprën e Tij të kryer. Unë nuk besoj se dikush mund të gjejë diçka të gabuar në këtë.

Shihni, ky është themeli i shërimit hyjnor. [13]

Mendimet e përjetshme të Perëndisë! Dua t'ju pyes: „A janë mendimet e Perëndisë të përjetshme?" Nëse ju mund ta shihni këtë, do të shihni shumë gjëra. Perëndia është i pandryshueshëm në natyrën dhe sjelljen e Tij. Perëndia është i pafund në aftësitë e Tij, prandaj Ai si Perëndi duhet të jetë i gjithdijshtëm. Nëse Ai është i gjithdijshtëm, atëherë Ai tani nuk është duke mësuar, nuk merr këshilla, madje as nga Vetja e Tij, dhe asnjëherë nuk shton diçka në dijeninë e Tij. Nëse Ai do të mund t'i shtonte diçka dijenisë së Tij, atëherë Ai nuk do të ishte i gjithdijshtëm. Ndoshta ne do të donim të thoshim se Ai ndonjëherë e bën këtë, por kjo nuk është sipas Shkrimit.

Ai është i gjithdijshtëm. Ai kurrë nuk ka pasur një mendim të ri për asgjë, sepse të gjitha mendimet e Tij i ka pasur gjithmonë dhe do t'i ketë gjithmonë. Ai e di fundin që nga fillimi, sepse Ai është Perëndi. Kështu mendimet e Perëndisë janë të përjetshme. Ato janë reale. Ato nuk janë thjesht si tek një njeri që ka një plan ndërtimi, të cilin e ka vizatuar dhe një ditë do ta zbatojë, por ato janë tashmë reale dhe të përjetshme dhe pjesë e Perëndisë.

Shihni, si u shfaqën këto vepra. Perëndia i kishte tashmë mendimet e Tij për Adamin. Adami, si mendimet e Tij, ende nuk ishte shprehur. Psalmi 139,15-16 ju jep një pasqyrë të vogël për këtë:

„Kockat (Ashtet) e mia nuk qenë fshehur prej teje, kur unë u bëra në fshehtësi, i punuar mjeshtërisht thellë poshtë në tokë. Sytë e tu më panë që kur isha ende një embrion i paformuar, dhe në librin tënd qenë shkruar të gjithë ditët që do të bëheshin, kur asnjë prej tyre ende nuk ishte."

Kjo nuk ishte shkruar për Adamin, por ajo ju tregon se mendimi ishte tashmë aty në Mendjen e Tij, dhe ky mendim ishte i përjetshëm dhe duhej të shprehej.

Ashtu si Adami u formua nga pluhuri i tokës dhe qenia e tij Frymore u krijua nga Perëndia, kështu Adami u bë mendimi i Perëndisë i shprehur, dhe këta mendime të përjetshme u shfaqën pastaj në realitet.

Ne mund të kthehemi pas nëpër shekuj. Gjejmë një Moisi, një Jeremia, një Gjon Pagëzori, dhe secili prej tyre ishte mendimi i përjetshëm i Perëndisë i shprehur në periudhën e tij. Pastaj vijmë te Jezusi, Logos-i. Ai ishte mendimi i përsosur dhe i plotë i shprehur dhe u njoh si Fjala. Ky është Ai dhe kështu do të jetë përjetë.

Tani thuhet se Ai na zgjodhi në Të (në Jezusin) përpara themelimit të botës (Efes. 1,3-4). Kjo do të thotë se ne ndodheshim tashmë atje me Të, në mendjen dhe mendimet e Perëndisë, përpara themelimit të botës. Kjo i jep të zgjedhurve një cilësi të përjetshme. Prej saj nuk mund të shkëputeni.

Por edhe më tej: këta të zgjedhur nuk ishin vetëm mendimet e përjetshme të Perëndisë, të cilat do të shfaqeshin në mish në kohën e tyre përkatëse, por këta të zgjedhur quhen edhe me një emër tjetër.

Romakëve 4,16: „Prandaj është prej besimit, që të jetë sipas hirit, që premtimi të jetë i sigurt për gjithë pasardhjen, jo vetëm për atë që është nga ligji, por edhe për atë që është nga besimi i Abrahamit, i cili është ati i të gjithëve neve.”

Romakëve 9,13: „Siç është shkruar: Jakobin e desha, por Esau-n e urreva.”

Galatasve 3,16: „Tani premtimet iu bënë Abrahamit dhe pasardhjes së tij. Nuk thotë: ‘dhe pasardhjeve’, sikur të ishte për shumë, por si për një: ‘dhe pasardhjes sate’, dhe ky është Krishti.”

Galatasve 3,29: „Dhe në qoftë se i përkisni Krishtit, atëherë jeni pasardhja e Abrahamit dhe trashëgimtarë sipas premtimit.”

Sipas Romakëve 4,16 ne vëmë re se Perëndia i ka dhënë një premtim të sigurt gjithë pasardhjes së Abrahamit, dhe Pali përfshin veten dhe gjithë besimtarët në këtë përcaktim, sepse thotë: „Abrahami, ati i të gjithëve neve.” Pastaj ai vazhdon, jo për të kufizuar përkufizimin e tij, por për ta plotësuar atë, sepse në Galatasve 3 ai e përcakton farën (në njëjës) me Jezusin dhe i numëron „bijtë e farës” si bij të Premtimit, dhe Premtimi ka të bëjë me „Zgjedhjen” ose „përzgjedhjen e Perëndisë”. Dhe kjo është pikërisht ajo që kemi thënë. Ata që janë nga fara mbretërore janë të zgjedhurit e Perëndisë; janë të paracaktuarit, të parashikuarit nga Perëndia, dhe ishin në mendjen e Perëndisë dhe në mendimet e Tij.

Në një gjuhë shumë të qartë, nusja e vërtetë e Krishtit ka qenë përgjithmonë në mendjen e Perëndisë, megjithëse nuk u shfaq derisa secila të dilte në kohën e caktuar dhe të përcaktuar. Kur çdo anëtar dilte, ai shprehej dhe zinte vendin e tij në trup. Kështu kjo nuse është fara e vërtetë e fjalës së folur. Dhe megjithëse në përcaktim është femërore, ajo quhet gjithashtu edhe “Trupi i Krishtit” (1 Kor. 12,11-31). Është shumë e qartë se ajo duhet të quhej kështu, sepse ishte e paracaktuar në Të, erdhi nga i njëjti burim, ishte përgjithmonë me Të dhe tani e shfaq Perëndinë në një trup shumë-anëtarësh, ndërkohë që Perëndia dikur u shfaq në një anëtar të vetëm, që ishte Zoti ynë Jezus Krishti.

Pra, tani vijmë tek një përfundim. Ashtu si Logos-i i përjetshëm (Perëndia) u shfaq në Birin, dhe në Jezusin banonte tërë plotësia e Hyjnisë trupërisht (Kol. 2,9), dhe ky i Përjetshmi ishte Ati i shfaqur në mish dhe mori kështu titullin “Biri”, po kështu edhe ne – të përjetshëm në mendimet e Tij, fara shumë-anëtarëshe e fjalës së folur, u shfaqëm në mish, dhe këto mendime të përjetshme të shfaqura tani në mish janë bijtë e Perëndisë, ashtu siç edhe quhemi. Ne nuk u bëmë farë përmes rilindjes, ne ishim farë dhe për këtë arsye u rilindëm, sepse vetëm i Zgjedhuri mund të rilindet. Fakti që ne ishim farë është arsyeja pse mundëm të bëheshim të gjallë. Aty ku nuk ka farë, nuk ka asgjë që mund të bëhet e gjallë.

Mbajeni këtë me kujdes në mendje! Tani merrni hapin tjetër. Shpengimi do të thotë të riblesh. I kthehet pronarit të parë. Perëndia, përmes vdekjes së Tij, gjakut të derdhur, e ribreu pronën e Vet. Ai e ribreu nusen-farë të fjalës së folur. “Delet e Mia dëgjojnë zërin Tim (fjalën) dhe më ndjekin.” (Gjoni 10,27). Ju keni qenë gjithmonë një dele. Ju nuk keni qenë kurrë një derr ose një qen që u shndërrua në dele. Kjo është e pamundur, sepse çdo lloj jete prodhon të njëjtin lloj dhe nuk ka ndryshim nga një lloj në tjetrin. Ashtu siç ishim në mendimet e Perëndisë dhe pastaj u shfaqëm në mish, duhej të vinte një ditë kur ne dëgjuam zërin e Tij (fjalën) dhe kur e dëgjuam këtë zë, u vetëdijesuaam për Atin tonë që na thërret – dhe e kuptuam se jemi bijtë e Perëndisë.

Ne dëgjuam Zërin e Tij dhe thirrëm, ashtu siç bëri biri i humbur:

“Më shpëto, o Ati im.

Unë po kthehem përsëri tek Ti.” (Luka 15,18-21).

Një bir i Perëndisë mund të jetë për një kohë shumë të gjatë në udhë, para se ta kuptojë se ai është bir. Dhe kur një bir i vërtetë i Perëndisë ta dëgjojë një herë thirrjen e Frymës përmes Fjalës, edhe ai do të kuptojë se kush është dhe do të vrapojë te profeti i madh-Shqiponjë dhe do të qëndrojë me Të përgjithmonë, i ulur në vendet qiellore në Krishtin Jezus (Efes. 2,6). [14]

Unë isha atje, ku ndodhej ai teleskop i madh... Me të mund të shikohet deri 120 milionë vite dritë larg. Kur e pashë fotografinë që ata kishin bërë me të, nuk munda veçse të ngrija duart lart dhe të thosha: “Sa i madh je Ti, sa i madh je Ti!” Dhe para se ndonjë nga ato planete të ishte vënë në lëvizje, Aleluja! – Perëndia na kishte zgjedhur në Jezus Krishtin. Sa i madh je Ti! Po, ashtu është.

Para se të kishte një botë, para se të kishte një planet, para se të kishte një diell, para se të kishte një hënë, para se të kishte dritë, para se të kishte ndonjë gjë – kur ishte vetëm Perëndia, Perëndia dhe mendimet e Tij – mendimet e përjetshme të Perëndisë të zgjodhën ty përmes paracaktimit, përmes dijes së Tij paraprake. Ai e dinte që ti do të ishe mbi tokë. Ai e dinte që do të kishte mëkat.

Dikush tha: “Pse atëherë duhej të kishte mëkat?” Nëse nuk do të kishte pasur kurrë mëkat, atëherë tiparet e Tij nuk do të ishin shfaqur kurrë si Shpëtimtar. Duhej të kishte një mëkatar, që Ai të mund të ishte Shpëtimtar. Duhej të kishte një njeri të sëmurë, që Ai të ishte Shërues. Amen! Kjo është! Ashtu duhej të ishte. Ishte Perëndia që e pa dhe e paracaktoi këtë. Djalli nuk është as edhe në garë. Oh, ai është vetëm një vegël në buzë të rrugës, të cilin Perëndia e përdori për të sjellë fëmijët tek Ai, ata që thërrasin: “Abba, Atë!”

Nuk është çudi që engjëjt atë ditë do të këndojnë! Por kur ne të këndojmë për Shpëtimin, engjëjt do të ulin kokat, sepse ata nuk dinë për çfarë po flasim. Sigurisht. Ata nuk kanë qenë kurrë të humbur, nuk e dinë çfarë do të thotë. Ata nuk e dinë sa mirë ndihemi ne, sepse ne, që dikur ishim mëkatarë dhe larg Perëndisë, pa shpresë (Efes. 2,11-17), pa hir, pa Perëndi, në një botë të prishur, duke vdekur, në rrugën drejt ferrit të djallit – dhe Perëndia u përkul poshtë, na ngriti lart dhe na shpengoi; dhe tani ne qëndrojmë madje mbi engjëjt. [15]

Prandaj gjithmonë kam pasur një moto të vogël, të cilën ua përcjell njerëzve: Bëj tre gjëra në jetë. Së pari: Bëj të drejtën – kjo është detyra jote ndaj Perëndisë. Mendo të drejtën – kjo është detyra jote ndaj vetvetes. Dhe atëherë me siguri do të dalësh drejt. Kjo është krejt e vërtetë. Bëj të drejtën dhe mendo gjithashtu të drejtën. Dhe përderisa ecën drejt, nuk mund të dalësh gabim (Fjalët e Urta 23,7). [16]

Na fal dobësitë tona të shumta, o Zot! Ne nuk kemi për qëllim të bëjmë diçka të gabuar, o Zot, por përmes mishit bëjmë çdo ditë gabime (Jak. 3,1-2). Prandaj, për të qëndruar të gjallë në Krishtin, ne duhet të vdesim ndaj mendimeve tona. Mbajna të vdekur ndaj vetes dhe të gjallë në Të! Qofshin trupat dhe shpirti ynë nënshtruar ndaj Tij, që njerëzit të shohin pasqyrimin e Krishtit, kur të shkojmë ose të vijmë ose çfarëdo që të bëjmë. [17]